

Sygn. akt IC 1398/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lipca 2016 r. w S. sprawy

z powództwa **Z. P.**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej nr 700 przy ulicy (...) w S.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Z. P. na rzecz pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nr 700 przy ulicy (...) w S. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sygn. akt I C 1398/16

UZASADNIENIE

W dniu 5.11.2013 roku powód Z. P., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł pozew przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nr 700 przy ulicy (...) w S. o zapłatę kwoty 2,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana uściła z opóźnieniem należność za wykonanie usługi. Zatem powodowi przysługują odsetki ustawowe liczone od dnia następnego po terminie płatności faktury wystawionej przez powoda do dnia rzeczywistej zapłaty dokonanej z opóźnieniem oraz odsetki od zaległych odsetek.

W dniu 19.11.2013 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Słupsku wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 14).

W dniu 21.07.2015 roku pozwana Wspólnota Mieszkaniowa nr 700 przy ulicy (...) w S., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa. Ponadto pozwana wniosła o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanego według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła nieudowodnienie roszczenia co do zasady i wysokości. Pozwana zarzuciła powodowi, że w pozwie nie wskazał z jakiej umowy dochodzi roszczenie, ani nie wykazał, że wykonał prace wskazane w załączonej fakturze VAT prawidłowo i w terminie. Zdaniem pozwanej prawo domagania się zapłaty odsetek ustawowych jest uprawnieniem wierzyciela, a nie bezwzględnym obowiązkiem dłużnika. Dlatego też wierzyciel powinien w pierwszej kolejności wezwać dłużnika do zapłaty. Pozwana zakwestionowała również moc dowodową faktury VAT załączonej do pozwu, powołując się na to, że faktura VAT jest dokumentem prywatnym, od którego nie może być liczony termin

zapłaty. Powództwo zdaniem pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie jeszcze z tego powodu, że powód na łamach prasy godził się na to, aby faktury za usługi były płacone z opóźnieniem przekraczającym nawet kwartał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31.12.2010 roku Z. P. wystawił na Wspólnotę Mieszkaniową nr 700 przy ulicy (...) w S. fakturę VAT nr (...), w której w nazwie usługi wpisano „zdjęcie sopli i śniegu, praca wykonana w dniu 29.12.2010”.

W fakturze wskazano wartość netto 368,36 zł, VAT 7% tj. 25,78 zł i wartość brutto 394,14 zł.

Jako data sprzedaży wskazano dzień 31.12.2010 roku. NA fakturze wskazano termin płatności: 30 dni.

Miejsce przeznaczone na podpis i pieczęć osoby upoważnionej do odbioru faktury pozostało puste.

W miejscu przeznaczonym na podpis i pieczęć osoby upoważnionej do wystawienia faktury znajduje się parafka i pieczęć Zakładu (...).

(dowód: kopia faktury VAT k. 11)

W dniu 14.03.2011 roku na rachunku nr (...) została zaksięgowana kwota 394,14 zł. W opisie operacji wskazano: dane adresata rachunku przeciwnego (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) S.”, a jako „F- (...)”.

(dowód: wydruk z operacji na rachunku nr (...) k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporna w sprawie była zapłata przez pozwaną powodowi kwoty 394,14 zł w dniu 14.03.2011 roku.

Sporne było w sprawie było to, czy pozwany spóźnił się z zapłatą kwoty 394,14 zł, jak również sporna była wysokość kwoty dochodzonej pozwem.

Podkreślić należy, że to powód wywodził, iż pozwany spóźnił się z zapłatą kwoty 394,14 zł, a zatem zgodnie z ciężarem dowodowym na powodzie spoczywał obowiązek wykazania okoliczności, z których wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwaną skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie. Powód obowiązkowi wskazanemu w przepisie art. 6 k.c. nie sprostał.

Na mocy przepisu art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Jak stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zaoferowany przez powoda materiał dowodowy w postaci kopii faktury i rachunku nie stanowił podstawy do poczynienia ustaleń, że pozwany spóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Powód powinien był wykazać datę, na którą strony umówiły się na spełnienie przez pozwanego świadczenia zapłaty kwoty 394,14 zł. Faktura VAT wystawiona przez powoda, w której wskazano termin płatności 30 dni, bez wykazania daty złożenia faktury u pozwanego i akceptacji ustaleń wskazanych na fakturze przez osoby upoważnione do reprezentacji pozwanego – nie stanowi dowodu na okoliczność terminu zapłaty.

Faktura zawiera jedynie miejsce na podpis i pieczęć osoby upoważnionej do obioru faktury, które to miejsce również nie zostało wypełnione.

Jednocześnie wskazanie w operacji bankowej jako tytułu przelewu numeru faktury nie stanowi dowodu na okoliczność tego, że pozwany umówił się na termin zapłaty 30 dni. Jednocześnie również termin wskazany na fakturze „30 dni” nie jest precyzyjny, albowiem z niego nie wynika, czy należy go liczyć od daty sprzedaży czy innej np. dostarczenia faktury zobowiązanemu do zapłaty.

Walory dowodowe faktury VAT nie różnią się od tych, które przysługują innym dokumentom. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. W orzecznictwie podnosi się, że wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 r. II CNP 129/2007). Faktura nie może więc być wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może tylko wskazywać na zawarcie przez strony ustnej umowy. Jednak treść takiej umowy musi zostać wykazane dodatkowymi dokumentami. (tak wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 9 października 2013 r., V Ga 94/13).

Wobec nieudowodnienia roszczenia sąd na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c. powództwo oddalił, o czym orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Powód jest stroną przegrywającą sprawę, dlatego zobowiązany jest do zwrotu kosztów procesu pozwanemu.

Koszty poniesione przez stronę pozwaną stanowią wynagrodzenie należne radcy prawnemu w wysokości 60,00 zł (§ 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

Wobec powyższego sąd na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, o czym orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku.